

описва му той какъ трѣбва да се работи срѣдъ народа, да се подготви тоя народъ за великия день . . . Голѣма и добръ сплотена сила трѣбва за тоя день който донесе новата свобода на Франция, който трѣбва да я донесе и на нашитѣ горди Балкани.

Хвърля и тукъ семето на новата наука за обща революция и заминува за Букурещъ.

Но въ Букурещъ Ботьовъ не стоя много. Тукъ избѣгалитъ недоволници сж малко, а тѣхното седалище въ това врѣме бѣ въ Браила. И той рѣшава да замине за тамъ, но срѣща се съ другъ, новъ човѣкъ на „дѣлото“, докторъ Чобановъ, който го уговаря да остане тукъ, като се запише въ университета да учи медицина. Докторъ Чобановъ е въ възторгъ отъ новия си младъ, смѣлъ и образованъ приятель; неговата кръвъ кипва при срѣщата си съ поета и той му става нераздѣленъ. Ала Ботьовъ не може да слуша уроци и реже мъртви тѣла: той ясно вижда, че мѣстото му не е вече тукъ, той се чувствува като орелъ въ кафезъ: той иска да махне широки и здрави крилѣ, та да се понесе къмъ слънцето и облацитѣ, къмъ горскитѣ и планински усои и скали. И той напуща университета: за него не е стаята. За него е Балкана.

— Не мога, казва той на доктора.

А въ това врѣме четитѣ въ България прѣтър пѣватъ нови поражения отъ турцитѣ, нови несполуки. Караджата е хванатъ, Хаджи Димитъръ оставя коститѣ си на Бузлуджа, дѣдо Желю — подъ Агликина поляна. И всички хващатъ да се увѣряватъ, че четническитѣ движения сж слаби, че трѣбва една силна, добръ сплотена народна борба. Апостоли на тази борба вече има: Левски кръстосва България, образува комитети слѣдъ комитети, въ всѣко село,